

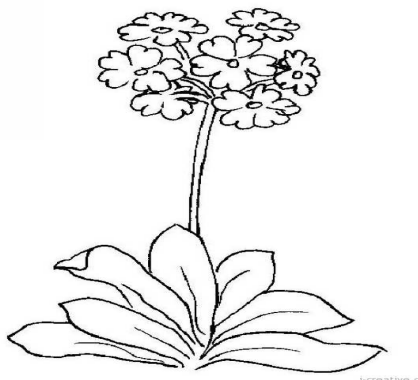
THE SCHOOL TIMES

VE ZNAMENÍ KVĚTIN

A zase to jaro a s ním ruku v ruce přichází i další vydání časopisu...

První pololetí tohoto školního roku se přehouplo a konečně nás čekají roční období, která jsou mnohem optimističtější než podzim se zimou

S jarními měsíci přichází také další vydání školního časopisu THE SCHOOL TIMES. I tentokrát se můžete těšit na mnoho zajímavých příspěvků...

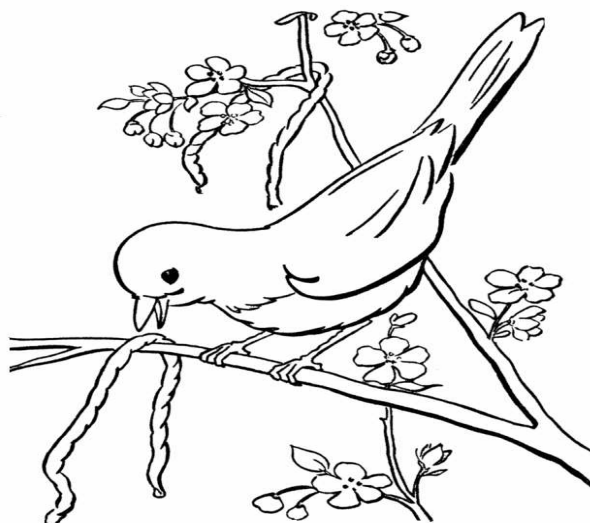
Co Vás čeká a nemine - pár slov na úvod:

Jarní i velikonoční prázdniny jsou sice už jen příjemnou vzpomínkou, ale není rozhodně důvod si zoufat. Jak všichni tuší, za pár měsíců nás čekají ty velké.

Abychom se jich však lépe dočkali, připravili jsme si pro Vás další vydání našeho časopisu, ve kterém si vše zrekapitulujeme.

Náš tvůrčí tým dal znovu hlavy dohromady a připravil si pro Vás nové příspěvky, které se těchto událostí týkají. Kromě toho se také můžete dozvědět i něco málo o tom, co se v předešlých měsících odehrálo v naší škole. To vše prostřednictvím článků, které sepsali žáci ZŠ Dolní Beřkovice.

Znovu se tedy můžete těšit jak na příběhy učitelů, tak i žáků. Pro tento díl jsme si vybrali jako téma prací jaro. Můžete tedy sami posoudit, jak se nám všem tato snaha vydařila.

Velikonoční pondělí

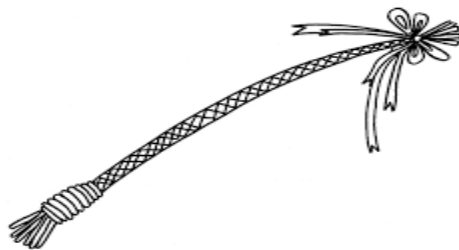
Někdy se také nazývá Červené pondělí. Je dnem, který následuje po neděli Zmrtvýchvstání Páně. V našem prostředí je spojeno s nejrůznějšími tradicemi a zvyklostmi, které jsou spojené s rituály oslavujícími konec zimy a příchod jara.

Oproti pohanským slavnostem má tato církevní oslava jiný základ, kterým je Kristovo vítězství nad smrtí. Velikonoční pondělí je v pořadí druhým dnem velikonočního oktávu (osmidenní), kdy křesťané prožívají velikonoční radost ze svého vykoupení.

V minulosti bývalo zvykem, že po významných svátcích následoval jakýsi volný den (odtud např. Pondělí svatodušní či svátek svatého Štěpána). Tyto volné dny po svátcích doprovázely různé lidové zvyky, které byly součástí běžného života. V českých zemích i na Slovensku je zvykem chodit s pomlázkou.

Pomlázka je z několika (většinou 6–12) vrbových proutků pletený nástroj, se kterým chlapci chodí na koledu a mrskají děvčata z okolí. Šlehání je doprovázeno odříkáváním různých říkanek. Velikonoční mrskání děvčat jim má předat část jarní svěžesti vrbového proutí. V podstatě tak muži prokazují ženám čest, protože je tím omlazují.

V jiných regionech je možné se setkat s odlišnými výrazy pro šlehání (např. šupání, vyšupat). Velikonoční koleda je spojena s odměnou pro koledníky. Tradičně to jsou především malovaná vajíčka neboli kraslice. Nově jsou však upřednostňovány různé druhy sladkostí.

Noc plná her – přespávání ve škole

Dne 4. Března proběhlo přespání ve škole na téma hry. Jedna z her byla, že jsme se měli na židlích srovnat od největšího po nejmenší a nesměli jsme při tom mluvit. Když někdo spadnul, dostali jsme těžší úkol. Ani na několikáté jsme to nezvládli, protože to bylo velmi těžké a někdo neustále mluvil.

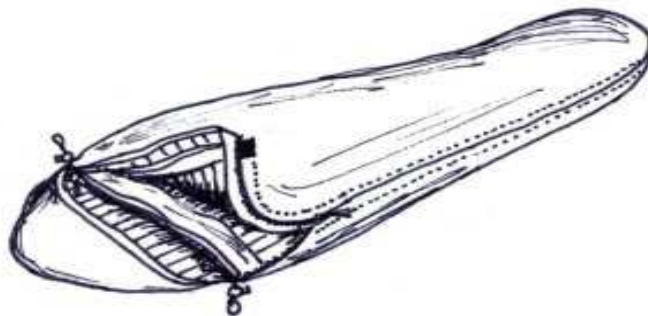
Další z her byla, že každý z nás byl rozdělen do čtyř skupin podle jmen ovoce. Podle toho jaké ovoce bylo vylosované, jsme se měli přesouvat, ale nesměl na nás nikdo sedět, to jsme se pak posunout nemohli. Zvítězil ten, kdo jako první seděl na své židli.

Hráli jsme pak ještě další hry, například na stonožky, živé sochy a hledání předmětů podle abecedy. Každý jsme měli za úkol přinést občerstvení, které jsme pak snědli.

V závěru si ten kdo přinesl ingredience, mohl vyrobit raketu. Rakety jsme pak druhý den odpalovali (ale nikomu nevyletěla). Pak jsme si hráli v tělocvičně různé míčové hry. Nakonec jsme se šli projít ve tmě alejí.

Druhý den ráno si pro nás přišli rodiče. Všem se to moc líbilo a shodli jsme se, že bychom do toho šli znovu.

Žákyně 6. třídy

Jaro 1942, to byla Heydrichiáda

Odpusťte mi, že vás ve svém příběhu zatahuji do tak nevábné historie, ale ten příběh je tak strhující, že se s vámi o něj prostě musím podělit. Vyprávěl mi ho jeden vynikající učitel, který je již na pravdě Boží a já ho kdysi publikoval v okresním periodiku.

Můj učitelský vzor se jmenoval Ladislav, chcete-li Láďa a své mládí a školní léta prožil v Panenských Břežanech. Sedí proti mně ve sborovně, uvelebil se v hluboké židli, o kterou má opřenou francouzskou hůl, bez které už drahná léta neudělá ani krok. Levou nohu neohne v koleně. Je chromá. Od května 1945, vážení! Čistý průstřel pately – též čěšky, jablíčka – chcete-li. On letos končí, já začínám. Píše se rok 1975. V mé třídě se sešli dva průseráři. A ti dnes napodobovali Láďovu chůzi a za každým krokem řvali hop. Hlupáci. Dal jsem jim to pěkně sežrat. Takovýchto blbů začíná v našich třídách přibývat geometrickou řadou, protože se těmto ubožákům narodili potomci.

Starý pan učitel byl nad věcí. Hlupáci ho nemohli urazit. Zdvihl své moudré oči a povídá: „Hele mladej, ty to tu po mně převezmeš. Chci ti něco vyprávět. Od malička jsem vyrůstal v Panenských Břežanech. U nás na zámku se usadil Heydrich. Zrůda s IQ 150. Úžasně inteligentní, ale pokřivený. Architekt konečného řešení slovanské otázky. Židé již v té době umírali v plynových komorách, na Slovany se to teprve valilo. V Kobylisích a na Pankráci začala téct česká krev. Denně se popravovalo. Tu zrůdu měli oddělat naši paragáni, ale to se teprve připravovalo v Londýně.

Navštěvoval jsem reálné gymnázium a byl jsem v septimě. Pošmourná doba. Vysoký školy zavřený, studenti po koncentracích a

maturitní ročníky na totálním nasazení v Německu. V noci všude tma a na ulicích s železnou pravidelností svištěly mercedesy Gestapa, které odvážely další kandidáty na smrt do Petschkova paláce. Na Gymplu jsme tedy byli nejstarší a prali se s fyzikou, chemií, a hlavně matematikou. Minulý rok nás měl profesor Kymlička, který nesnášel pouze průvan a jinak byl hodný a my sklízeli fůru jedniček a znalosti byly více než chatrné. Víš, Stanley, chybička se vždycky vloudí. Kymlička odešel do důchodu a za katedru zasedl prof. Bedřich Tuhý. Už jeho jméno dovedlo poděsit. Báli jsme se a měli jsme proč. Po první písemné kóně jsem dostal pětku dvakrát podtrženou a ostatní na tom byli podobně. Pouze Krejčíková měla kouli s jedním cejchem, a Vláda Kryže kouli čistou – nepodtrženou. Třídní matematický genius Slávek Fousek dvojku, což se v naší třídě podobalo palmě v Nuuku. A propós - Nuuk je hlavní město Grónska. Ale i Slávek měl před dalšími kompozicemi přetlak v okolí žaludku.

Profesor Tuhý proletěl naší třídou jako devastující hurikán. A hned zahájil ozdravnou kúru. Byl tvrděj, náročnej, nekompromisní, ale spravedlivej. Jeho panování jsme nazvali krutovládou. Kruřas Tuhoš. Zásadně nám tykal, používal neotřelá rčení. „Fousek nenapovídej, řveš jako bombardon, Hála netlem se v lavici a jdi se tlemit do kouta. Slabihoud to je s? To je cestující žížala.“ Sám profesor se svým ryšavým bíbrem připomínal zlatokopa z Arkansasu.

Čas zběsile letěl. Nad Čechami se na padácích houpali skuteční chlapi. Opálkovi chlapi. Tak se jmenoval velitel skupin Silver A, Silver B a Anthropoid. Měli to napsáno, tam někde nahoře. Osudu se nevyhneš. Oddělali tu zrůdu Heydricha a zradil je kamarád ze Staré Hlíny u Českých Budějovic. Pak se v Resslově ulici v Praze rozeřvaly stanguny a odpověděly na divoký útok německé jednotky. Poslední

kulku do hlavy si naši hrdinové nechali pro sebe. Hořely Lidice, křičely Lidice, do trávy Horákova statku klesli lidičtí chlapi, v polském Chelmnu lidské hyeny zplynovaly malé nevinné lidické děti.

Jednoho dne se na reálném gymnáziu stala neuvěřitelná věc. Stanley, ty vole, já dostal od Tuhého čistou pětku. Ano, bez toho potupného jednoho či dvojího čárkovaného cejchu. Člověče, von dokázal neuvěřitelnou věc. Ten kruřas! My jsme začali rozumět matematice. No vidíš, že to jde, řekl otec doma a kedlubny s protektorátní omáčkou se staly slavnostním obědem.

Druhý den jdu ze školy a za mnou si to štráduje ryšavý vousáč. Chci zahrnout do vedlejší ulice, ale ryšavý bíbr promluvil. Láďo, mě se přece nemusíš bát. Já se nebojím, zařžu v sebeobraně. Slyšel jsem, že závodně běháš. Tvé časy na kilometr začínají bejt zajímavé. To je dobře, jednou se ti bude zdravá kostra náramně hodit. Proč, pane profesore? Protože ty lumpy, co zde vražděj bezbranné děti, musíme vypráskat z té naší krásné země. A druhý den byla matika. Bod zlomu. Profesor si právě dělal legraci z bombardona Hály, že nekamarádí s oběma kořeny kvadratické rovnice, když se otevřely dveře. Vešli dva zmetci v kožených kabátech. „Sind Sie Herr Tuhy?“ Pan profesor přikývl. Ten obtloustlejší, co mu padalo víčko přes oko, zašišlal česky: „Půjďte s nama!“ Zatímco bylo ve třídě hrobové ticho, profesor pronesl. Studenti, pokračujte v tom, co jsme začali. Prosím, udělejte mi tu radost. Okamžitě jsem ho pochopil a věděl jsem, že bych dovedl pozvednout zbraň a vypálit. A že to pro pana profesora udělám, tím jsem si byl jist. Milovaný kruřasi Tuhoši, vrať se. Ale pan profesor Tuhý se již nikdy nevrátil.

Věřím, že když ho vlekli pod sekeru pankrácké gilotiny, měl pro své katy jen pohrdavý pohled. Byl to totiž tvrdej a rovnej chlap. Je

šestého května, seskakují z auta, ozve se kulomet. Krčím se za barikádou. Na zdi nade mnou odletuje omítka. V ruce mám automat. Přes ulici běží německý stejnokroj. V mozku mi vyvstane moment z hodiny matematiky. Krátká dávka. Dluh za pana profesora je vyrovnán. Pak mě něco udeří do levé nohy. Vzbudím se v nemocnici. Střela mi rozdrtila koleno. Vašku, s atletikou je konec.

Zbyla mi učitelská katedra a vzpomínky na to, jak jsme ty lumpy z té Prahy hnali, aby se neopakovaly Lidice, Kobylisy a výslechy a popravy českých lidí. Odcházející pan učitel se odmlčel. Považoval svůj životní příběh za ukončený. Těšil se do penze na své králíky, na své včely a na to, jak si sedne na břehu Ohře, přisekne a ucítí slastný tah ryby. V lednu 1977, když Václav Havel podepsal chartu, která hnula soudruhům žlučí, jsem stál v lounském krematoriu. Láďa byl muzikant, a tak mu Brouci hráli Yesterday, aby se na svatého Petra usmíval. Mně však do smíchu nebylo, protože chlap, který mě formoval v kantora, si té penze vůbec neužil. Ale na druhou stranu – co je v dnešním světě spravedlivé.

Mgr. Stanislav Kučera

Krutý začátek pro veselost

Jaká krása květiny,
však když ještě mrzne,
nevšimne si jí člověk jediný.
A to je na tom to hrozné.

Negramotná osoba, chudá, bez domova
sleduje ji každý den, pokaždé a znova.

Všichni ve spěchu
šlapou ve sněhu

Nikdo jiný si nevšimne, květiny nekřičí
Stejně jako by v zimě neměly klíčit.

Na začátku jara teplo chudáka přijalo.
Přijalo i květinu, zmrzlou, povadlou.

Oba chtěli kvést a došel jim čas
Pokud člověk život chce, kdo vrátí ho zas?

Kristýna Kulichová – 9. třída

Pár prozaických slov

Roztává sníh, začínají růst květiny, ptáci zpívají a naše hormony se díky této „veselé“ atmosféře začínají bouřit.

O tom sněhu bych sice pochybovala, ale pokud jste z ostatních „nenápadných“ indicií nezaregistrovali, o čem to mluvím, upřímně Vás lituji. Řeč je o jaru.

Po „kruté“ zimě se vrací i do naší malé zemičky zapadlé v srdci Evropy teplo a ze všední monochromnosti se rázem stává originální dílo, toho nejtalentovanějšího umělce-samotného osudu.

Demeter se rázem vrací z podsvětí, aby se příroda mohla opět zregenerovat a spolu s ní, přichází veškerá barevnost.

Pokud nežijete ve městě, tak kamkoliv se podíváte, uvidíte nejčastěji zelenou. Pokud tam ale žijete, tak si dost možná uvědomíte, že už není taková zima a otevřete své srdce, vychladlé od zimy, hřejivým vjemům, které jaro nabízí a dost možná se stanete pro své okolí příjemnější.

Kristýna Kulichová - 9. třída

Slohové práce na téma „JARO“ a pár slov na úvod...

Jako již v předešlých dílech časopisu THE SCHOOL TIMES, i dnes dostaly děti za úkol vypracovat slohové práce na určité téma. Tím tentokrát bylo jaro.

Všichni žáci v 6. a 7. třídě urputně přemýšleli, čím by mohli přispět a zde je výsledek jejich úsilí.

Nejčastějším tématem se tak staly svátky, jako jsou Velikonoce či zvyky, které k jaru bezesporu patří - pálení čarodějnic. Našli se tu i tací, kteří popisovali své pocity a co pro ně pojem jaro vlastně znamená.

Zde si můžete přečíst texty těch nejlepších či nejoriginálnějších z každé třídy. Přejeme všem příjemné počtení.

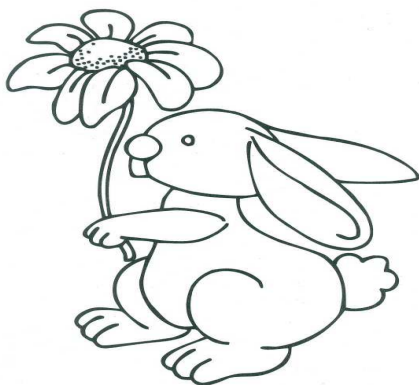
Jaro a Velikonoce

Začíná jaro, je 21. března a já se těším na Velikonoce. Rozkvétají kytky, stromy a zvířata se probouzí ze zimního spánku. Velikonoce jsou už za rohem, proto si dělám pomlázku a máma maluje vajíčka. Ale o Velikonocích je prý legenda, že kdo bude po 12. hodině hodovat, tak se probudí králík Mrkvička. Ten chodí po ulici, a koho uvidí, tak ho zavře do vajíčka, z kterého se už nikdy nedostane. Ale nikdo neví, že skutečně existuje.

Jsou Velikonoce, vezmu si pomlázku a košík a jdu s kamarádem hodovat. Nejdřív začínáme u tety atd.. Blížila se 12. hodina a my máme v košíku pořád málo věcí. Vydali jsme se k domu, kde jsme nikdy nebyli. Vypadal opuštěně. Úplně jsme zapomněli na čas. Zatukali jsme a z domu vyšel králík Mrkvička.

Začali jsme rychle utíkat. Míru chytil za nohu a přetahovali jsme se o něj. Nakonec jsem ho vytáhl a my utekli. Už nikdy se tam nepřiblížíme.

Žák 6. třídy

Velikonoční cesta

Byl jednou jeden králíček, jmenoval se Tim, ale nebyl obyčejný, byl to velikonoční králík. Jednoho dne se ráno probudil a zjistil, že je den před Velikonocemi, a tak se rychle oblékl a běžel ven do kurníku. Tam choval slepice, aby měl vajíčka na Velikonoce.

Když otevřel dveře od kurníku, hrozně se lekl. Zjistil, že uvnitř nejsou slepice ani vajíčka. A teď nevěděl, co má dělat, vždyť takhle nemůžou Velikonoce být.

Zrovna šla kolem domku jeho králíčí kamarádka Týna. Šla mu pomoci jako každý rok s malováním vajíček. Otevřela branku, ale králíčka nikde neviděla ani neslyšela. A tak zašla do kurníku a tam ji králíček všechno převyprávěl. Týna se rozhodla, že je půjdou hledat.

A tak šli a šli, až došli k nějaké chaloupce. Zatukali, ale nikdo je neslyšel, a tak vešli dovnitř. Byl tam malý obývací se dvěma křesly a stolem s židlemi. Na křesle seděl starý králíčí dědeček. Zrovna pletl pomlázky, když uviděl Tima a Týnu. Oni ho pozdravili a řekli mu, co se stalo. Dědeček jim pověděl, že to musela být vajíčková čarodějnice a také jim řekl, jak se k ní dostanou.

Tak tedy šli a šli, až došli k chaloupce staré čarodějnice. Otevřeli potichu dveře, ale v tom na ně začali štěkat psi a málem na ně skočili. A tak rychle zavřeli a obešli chalupu, až došli k druhým dveřím. Když je otevřeli, tak za nimi naštěstí už nikdo nebyl. Proplížili se až ke dveřím, na kterých byly nakreslené slepice. Otevřeli je a tam uviděli zlou čarodějnici, která se je chystala začarovat. Když tu najednou začaly

slepice hrozně kvokat a ta čarodějnice se lekla, takže místo Tima a Týny začarovala sama sebe. A tak z ní bylo velikonoční vajíčko. Tym a Týna vzali všechna vajíčka do košíků a slepice šly za nimi.

Když došli domů, zavolali svoje králičí přátele a ti jim ta vajíčka pomohli nabarvit. A od té doby jim už nikdo nikdy vajíčka nevzal.

Žákyně 6. třídy

Jaro už je tady

Jaro je první roční období, ve kterém se vše probouzí. Rozkvétají různé pěkné květiny a rostliny, jako třeba petrkliče, pampelišky, sedmikrásky a spousta jiných květin.

Je to velmi pestrobarevné období, děti si hrají na hřišti, ptáčci zpívají a začíná se pomalu oteplovat.

Jaro má tři krásné měsíce. Březen: všude rozkvétají poupata a na stromech raší listy. Duben: vše už rozkvétá a ve vzduchu voní květiny. Květen: vše je rozkvetlé, venku fouká jarní vánek a pomalu se blíží léto, období zábavy, dovolené a koupání v bazénu.

Žákyně 6. třídy

Jaro

Je to jedno z nejkrásnějších ročních období. Příroda se probouzí ze zimního spánku. Svítí slunce a stromy začínají rašit.

K jaru patří Velikonoce, jsou to tradiční svátky jara. K Velikonocům patří i tradice - peče se beránek a barví velikonoční vajíčka. I já dodržuji tyto tradice. Nesmíme také zapomenout na hodovačky a řehtání na řehtačku.

Velikonoční svátky slavím u babičky, kde se tradiční velikonoční zvyky dodržují i v dnešní době. V mnoha vesnicích se tyto zvyky stále provozují.

Žákyně 6. třídy

Velikonoce v Polsku

Minulý rok jsme byli na Velikonoce v Polsku. Velikonoce se tam slaví tak, že ať holky nebo kluci, všichni po sobě házíme balonky naplněné vodou, nebo po sobě stříkáme vodu.

Moje nejlepší kamarádka napsala všem ostatním kamarádům, ať jdou ven. Původně nás bylo jen pět, a to bylo hodně málo. Tak jsme si řekli, že zazvoníme v paneláku, jestli nejde někdo ven. V závěru šel celý panelák i dospělí a malé děti. Nakonec nás tam bylo něco přes třicet.

Byli jsme venku od jedenácti hodin do půl páté. Venku byla zima a ještě jsme po sobě začali házet ledovou vodou. Moje nejlepší kamarádka, aby to trochu bolelo, po nás házela i led. Tak skončil den.

Druhý den svítilo sluníčko, bylo teplo, ale ven jsme nešli, byli jsme všichni nemocní. Dva dny poté jsme jeli domů a slavily se moje narozeniny. Já si zlomila nohu. Bylo to nejlepší jaro vůbec.

Žákyně 7. A

Čarodějnice

Představte si jaro.... Co se vám jako první vybaví? Mně rozkvetlé květiny, slunce, mlád'átka.... Takové ty roztomilé a pěkné věci. Ale jarní témata nemusí být vždy tak hezká a barevná. Jedním takovým tématem jsou i čarodějnice. Dneska jsem se rozhodla popisovat pálení čarodějnic,

co jsem zažila minulý rok. Ráno jsem měl svou obvyklou rutinu: snídaně, škola, oběd.... Ale poté začalo být vše jinak. S holkami jsme se během oběda domluvily, že se sejdem dřív a nějak hezky se namalujeme. Poté jsme se rozloučily a každá jsme vyrazily ke svému domovu.

Když jsem přišla domů, bylo teplo a krásně svítalo sluníčko. Našla jsem si ve skříni, podle domluvy, nějaké tmavé černé oblečení. Oblékla jsem se a vyrazila ke kamarádce domů. Po chvíli přišla i druhá kamarádka a vytáhla z tašky svůj obrovský kufřík malovátek.

Asi hodinu nám trvalo, než jsme se namalovaly. Přes oko jsme měly třpytkovanou pavučinu a celou pusku černou. Jelikož jsme byly v uzavřeném pokoji, kde nebylo okno, tak jsme neviděly ven. Když jsem sešla dolů do kuchyně, tak koukám z okna a tam tma. S holkami jsme usoudily, že je čas vyrazit.

Dorazily jsme na louku, všude byly atrakce a hrála tam živá hudba. Nejvíce nás zaujal velký řetízkový kolotoč, a tak jsme si hned šly koupit lístek. Svezly jsme se na něm asi čtyřikrát. Mezitím jsme se stihly najíst, napít a zatancovat. Prostě čarodějnice v mém stylu.

Anna Krátká - 7. A

Jaro

Mám ráda jaro, když mě každé ráno probouzí paprsky slunce, zpěv ptáčků a smích dětí, hrajících si na rozkvetlých loukách a hřištích. Když můžeme zamknout všechny zimní věci do skříně a vybalit ty jarní.

28. března jsou Velikonoce, všude chodí kluci z pomlázkami a zvoní na dveře. Dívky jim otvírají a dávají jim velikonoční vajíčka. Všude kolem jsou květiny a obloha je úplně modrá, bez jediného mráčku.

Na nebi si hrají ptáčci. Jarní vánek je příjemný a osvěžující. Stromy se obléknou do zeleného a sundají to až na podzim. Všude jsou mlád'átka všelijakých zvířat např.: ptáčků, veverek, zajíčků, koček a pejsků.

Medvědi se probouzí ze zimního spánku. Řeky rozmrzají a ve vodě si hrají rybky. Mnoho lidí se vydává na túry do lesů nebo se jen tak projíždí na kole a kolečkových bruslích. Začíná být teplo, den trvá déle a noc je kratší. Je to úžasné, a proto mnoho lidí miluje jaro.

Žákyně 7. B

Jaro

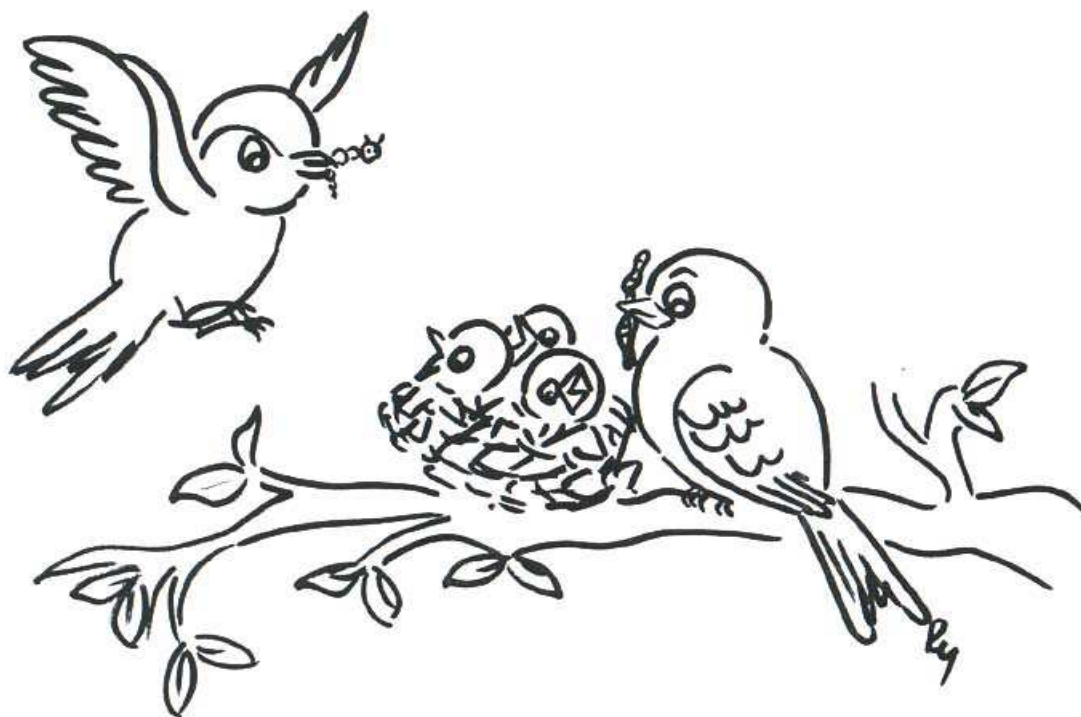
Jaro mám ráda, protože je už teplo a začínají růst květiny, sluníčko svítí a začínají se probouzet zvířata ze zimního spánku.

Už se těším, až mě ráno bude probouzet ptačí zpěv. Květiny rozkvétají a všude je cítit jejich krásná vůně. Zahrádky budou barevnější a nad nimi létají krásně zbarvení motýli. Včely nám začnou opylovat rozkvetlé stromy.

28. března máme Velikonoce, kdy kluci běhají venku s pomlázkami a holky rozdávají sladkosti a nazdobená vajíčka.

30. dubna máme čarodějnice na velké hranici. Děti si tam můžou upéct buřty a hrát si s ostatními. Hasiči pak na hranici s čarodějnici nalijí benzín, aby to dobře hořelo. Poté to zapálí a musí to kontrolovat, aby se nic nestalo. Kolem desáté hodiny bývá ohňostroj, který máme moc rádi a velice se nám líbí. Jaro a léto mám prostě z ročních období nejraději.

Žákyně 7. B

Vtipy na téma ... JARO A ZVÍŘÁTKA

- „Letos budu celé jaro hlídat dvorek,“ říká na Silvestra Karlík.
„Ale proč?“ diví se máma.
Hoch na to: „Nechci dopadnout jako loni, kdy mi někdo hned s prvním sluncem ukradl sněhuláka!“
- Kohout přikutálel na dvůr pštrosí vejce a říká : Ne že bych Vás chtěl nějak buzerovat, ale podívejte se co umí v cizině...
- V ZOO: "Tati, proč na nás ta gorila za sklem tak ošklivě kouká?"
"Psst, tiše, děti! Jsme teprve u pokladny!"
- Haló, volám ohledně toho hlídacího psa, co jsme od vás koupili.
Můžete nám poradit, jak to máme zařídit, aby nás pustil domů?
- Leží moucha na zádech a klepe nožičkami. Letí kolem druhá moucha a ptá se: "Aerobic?" První odpovídá: "Ne biolit".
- Vykoukne krokodýl z vody na rybáře a ptá se:
"Berou, berou?"
"Kdepak, ani ťuk..."
"Tak se na ně vykašli a pojď se vykoupat."

